

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 52Ek/437/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6126249434
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Šablová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2026:6126249434.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava - mestská časť Dúbravka, IČO: 42 185 190 proti povinnému: A. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXXX/XX, XXX XX C., o vymoženie 1 225 EUR s príslušenstvom, rozhodujúc o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52Ek/437/2026 zo dňa 13.03.2026, takto

rozhodol:

I. Sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52Ek/437/2026 zo dňa 13.03.2026 **z a m i e t a**.

II. Oprávnený **n e m á** nárok na náhradu trov sťažnostného konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 23.02.2026 domáhal od povinného vymoženiu peňažnej pohľadávky vo výške 1 225 EUR s príslušenstvom na základe exekučného titulu - Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom záujmovým združením právnických osôb Združenie arbitráže a mediácie, sp. zn. SR 00449/15 zo dňa 30.06.2015 (ďalej aj len ako „Rozhodcovský rozsudok“).

2. Uznesením sp. zn. 52Ek/437/2026 zo dňa 13.03.2026 súd návrh oprávneného na vykonanie exekúcie zamietol. Predmetné uznesenie súd v osobe vyššieho súdneho úradníka odôvodnil tým, že považuje za nesporné, že oprávnený navrhuje vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku vydaného v spotrebiteľskom spore, pretože predmetom rozhodcovského konania bol spor zo zmluvy o úvere, ktorú uzatvorili oprávnený a povinný dňa 26.09.2013. Povinný bol v zmluve identifikovaný menom, priezviskom, adresou trvalého bytu, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu. Po oboznámení sa s obsahom predmetnej zmluvy o úvere tak exekučný súd konštatoval, že táto zmluva je zmluvou spotrebiteľskou. Pri posúdení charakteru zmluvy podľa občianskeho práva upravujúceho spotrebiteľské zmluvy súd vychádzal z § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, ktorý vymenovával v ust. § 52 ods. 1 konkrétne zmluvné typy spotrebiteľských zmlúv uzatváraných podľa Občianskeho zákonníka, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzatvorenie zmluvy. Vychádzajúc z európskej legislatívy, ako aj zásad a pojmových znakov, z ktorých pri definícii spotrebiteľskej zmluvy je nevyhnutné vychádzať, nemožno úpravu v Občianskom zákonníku považovať za taxatívnu; ide len o užšie vymedzenie pojmu spotrebiteľských zmlúv, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. V danom prípade je nepochybné, že uzatvorená zmluva o úvere je zmluvou formulárovou, pripravenou na predtlačenom tlačive, do ktorého sa len vpisujú požadované údaje. Dĺžnik tak nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť obsah zmluvných podmienok poskytnutia úveru, nemôže vyjednávať, jedinou jeho alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie

návrhu ako celku. V dôsledku toho, že právny vzťah založený zmluvou o úvere súd posúdil ako vzťah spotrebiteľský, preto potom aplikoval na danú situáciu ustanovenia zaručujúce povinnému ako spotrebiteľovi ochranu jeho práv a pristúpil k posudzovaniu toho či nie je daný niektorý z dôvodov pre zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie v zmysle § 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku, pričom vzhľadom na § 10 ZoUNEK na tento postup nemá vplyv, že v danom prípade sa jedná o opätovný návrh na vykonanie exekúcie v zmysle § 9 ods. 1 tohto zákona.

Súd ďalej uviedol, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu vydaného v spotrebiteľskom spore, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku či sú kumulatívne splnené všetky podmienky ustanovené v § 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku, t. j. či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva spĺňa podmienky ustanovené osobitnými predpismi, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodca zapísaný v zozname rozhodcov oprávnených rozhodovať spotrebiteľské spory, či ako aj to, či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva a rozhodcovský rozsudok spĺňajú podmienky podľa osobitných predpisov a či rozhodcovské rozhodnutie je vykonateľné.

Ak súd dospeje k záveru, že nie je splnená čo i len jedna z vyššie uvedených podmienok, návrh oprávneného na vykonanie exekúcie zamietne. Iba platná spotrebiteľská rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc stáleho rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, že právny úkon nebol nikdy uzavretý. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať stály rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal stály rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Nedostatok právomoci stáleho rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku. Vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení ďalej poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 122/2011 zo dňa 09.02.2012. Pre úplnosť exekučný súd poukázal, pokiaľ ide o samotné posudzovanie nedostatku právomoci súdu, resp. iného orgánu pri vydaní rozhodnutia, ktoré má byť exekučným titulom, na ustálenú judikatúru v tomto smere, najmä na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 55/2011 z 24.02.2011, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 78/2011, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 1/2012 z 21.03.2012, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo 20/2008, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2011. Nedostatok právomoci súdu (všeobecného aj rozhodcovského) sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok.

V nadväznosti na uvedené sa tak exekučný súd v prvom rade zaoberal tým či rozhodcovská zmluva, ktorá založila právomoc rozhodcovského súdu na vydanie exekučného titulu, spĺňala podmienky podľa osobitných predpisov. Rozhodcovská doložka v prejednávanej veci je obsiahnutá v bode 13 VOP. Keďže rozhodcovská doložka mala byť uzavretá ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere (t.j. 26.09.2013), v zmysle prechodného ustanovenia § 73 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa rozhodcovská zmluva uzavretá pred 1. januárom 2015 spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia, exekučný súd tak posudzoval platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní účinného do 31.12.2014. Exekučný súd konštatoval, že v danom prípade nebola rozhodcovská doložka platne uzatvorená, pretože nebolo preukázané jej dojednanie. Z predložených VOP ktorých obsahom bolo podľa bodu 13 „Veriteľ, dlžník a ručiteľ (ďalej aj „zmluvné strany“) prejavili vôľu využiť mimosúdne inštitúty riešenia sporov vznikajúcich z tejto zmluvy o úvere, ručiteľského vyhlásenia, dohody o vyplnení zmeniek a zmenky. Zmluvné strany sa dohodli, že pred rozhodnutím sporu v konaní pred rozhodcovským súdom môže ktorákoľvek zmluvná strana využiť mediáciu, pri ktorej zmluvné strany pomocou mediátora riešia spor, ktorý vznikol z tejto zmluvy o úvere, ručiteľského vyhlásenia, dohody o vyplnení zmeniek a zmenky vrátane sporu o ich platnosť, výklad alebo zrušenie. Za tým účelom sa zmluvné strany dohodli nasledovne: Mediačná dohoda uzatvorená podľa zákona č. 420/2004 Z.z.: Všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy o úvere, ručiteľského vyhlásenia, dohody o vyplnení zmeniek a zmenky, vrátane sporu o ich platnosť, výklad alebo zrušenie môžu byť riešené Mediačným centrom, registrovanom na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky, zriadenom a vedenom spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s. so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35 922 761, zapísanou v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, Oddiel: Sa, Vložka číslo: 3530/B. Určenie mediátora, jeho procesný postup, ktorým bude viesť zmluvné strany k riešeniu sporu dohodou a ďalšie náležitosti mediácie vyplývajú z vnútorných predpisov Mediačného centra.

Mediačné konanie sa začína na písomný návrh jednej zo zmluvných strán doručený Mediačnému centru. V návrhu musí zmluvná strana uviesť, že navrhuje riešenie sporu formou mediácie, pričom musí uviesť stručný návrh dohody a na výzvu Mediačného centra, alebo i bez nej, zaplatiť poplatok za mediačné konanie. V prípade, ak druhá zmluvná strana nebude súčinná pri riešení sporu mediáciou, najmä, avšak nie výlučne, ak sa nedostaví na ústne konanie alebo nebude si preberať zásielky doručované Mediačným centrom alebo na také zásielky nebude odpovedať, má sa za to, že nemá záujem o riešenie sporu mediáciou a mediačné konanie tak zmarila, vyplýva len okrajové poukázanie na možné riešenie prípadných sporov v rozhodcovskom konaní v časti bodu 13 VOP, kde sa ustanovuje možnosť využitia mediácie pred rozhodnutím sporu v konaní pred rozhodcovským súdom. Uvedené však nie je možné považovať za platné uzatvorenie, resp. existenciu rozhodcovskej zmluvy. Zároveň však oprávnený ani nepreukázal, že s obsahom VOP povinného aj skutočne oboznámil. Pokiaľ zmluva o úvere obsahovala predtlačené vyhlásenie povinného o tom, že súhlasí s VOP, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať, uvedené podľa názoru exekučného súdu nie je dostatočné na preukázanie toho, že povinný mal skutočnú vedomosť o obsahu VOP.

V nadväznosti na vyššie uvedené exekučný súd konštatoval, že nedostatok právomoci rozhodcovského súdu v danom konaní odvíjajúci sa od neexistencie rozhodcovskej doložky má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku, čo spôsobuje, že predmetný rozhodcovský rozsudok je nulitným právnym aktom a nemožno ho považovať za spôsobilý exekučný titul podľa ustanovenia § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadá sa na neho akoby neexistoval (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 MCdo 20/2008 zo dňa 22.04.2009). Exekučný súd preto návrh oprávneného na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 3 písm. f) bod 1 Exekučného poriadku (z dôvodu, že rozhodcovská zmluva nespĺňa podmienky podľa osobitných predpisov) v celom rozsahu zamietol.

3. Proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie podal oprávnený včas sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru oprávneného je rozhodcovská doložka dohodnutá medzi oprávneným a povinným tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z toho pohľadu rozhodcovská zmluva nevyžaduje od povinného, aby spory s oprávneným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Povinný má možnosť v prípade nespokojnosti obrátiť sa na všeobecný súd. Oprávnený poukázal na rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 14C/214/2014 zo dňa 24.09.2015, ktorý zamietol žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/107/2015 zo dňa 28.02.2016, ktorý zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 12Cb/114/2014-104 zo dňa 16.03.2021, ktorý zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku.

Oprávnený ďalej v sťažnosti uviedol, že každému účastníkovi rozhodcovského konania sa má poskytnúť rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv a na ich ochranu. V prípade, že sa účastníci rozhodcovského konania dohodnú na predložení svojho sporu na prerokovanie stálemu rozhodcovskému súdu v zásade platí, že sa podrobujú predpisom tohto súdu. Oprávnený ďalej poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2Er/1464/2015 z dňa 13.11.2017.

Rovnaké postavenie účastníkov konania sa musí prejavovať v procesnom postupe súdu od podania žaloby až po vydanie rozhodcovského rozsudku, ktorý obom stranám umožní predkladať návrhy na vykonanie dôkazov, podanie vzájomnej žaloby, návrhy na doplnenie žaloby najmä právo vyjadriť sa k predloženým dôkazom druhej strany.

Ak ide o rozhodovanie na Stálom rozhodcovskom súde pri ustanovení rozhodcov sa vychádza z rokovacieho poriadku súdu, pokiaľ sa strany nedohodli na osobe rozhodcu. Problémy pri ustanovení rozhodcov vznikajú ak strany uzavreli len rozhodcovskú doložku, v ktorej riešili okruh majetkových sporov, ktoré sa budú podľa vzájomnej dohody rozhodovať v rozhodcovskom konaní a o otázke ustanovenia rozhodcov neuzavreli žiadnu dohodu. V rozhodcovskej zmluve by sa preto mali dohodnúť na spôsobe ustanovenia rozhodcov za podmienky ak sa nevedia dohodnúť na konkrétnej osobe rozhodcu. Tomuto chcel veriteľ predísť, a preto navrhol rozhodcu s ktorým mohol a nemusel dlžník súhlasiť.

V prípade, že obe strany rozhodcovskú doložku v znení o výbere rozhodcu podpísali, svojím podpisom vyslovili súhlas s prerokovaním sporu pred rozhodcom ustanoveným už v rozhodcovskej doložke/zmluve. Sporová strana mohla už pri podpise rozhodcovskej doložky alebo zmluvy vysloviť nesúhlas s osobou uvedeného rozhodcu a mala možnosť navrhnúť na rozhodovanie iného rozhodcu. Ak bola rozhodcovská doložka alebo zmluva jasne a určite formulovaná aj s uvedením mena rozhodcu a

podpísaná zástupcami oboch strán, každá z nich mala možnosť vzniesť námietky voči uvedenej osobe rozhodcu. V takomto prípade sa oprávnený domnieva, že nedošlo k porušeniu zásady rovnosti v rozhodcovskom konaní pri menovaní osoby rozhodcu, lebo druhá strana sa rozhodla slobodne o podpísaní doložky a mala možnosť vyjadriť nesúhlas s jej menovaním. Ak by mal predsa len odporca, v tomto konaní povinný pochybnosti o ustanovenom rozhodcovi a domnieval sa, že ide o sudcu, ktorý rozhoduje zaujato a nespravodlivo, mohol podať námietku predpojatosti. V takomto prípade môže každá strana použiť postup podľa § 9 ZoRK a vzniesť námietku predpojatosti voči rozhodcovi, o ktorých sa dozvedela buď z oznámenia rozhodcu o vzťahu k veci alebo k stranám, alebo z iných dôvodov, o ktorých sa dozvedeli po ustanovení rozhodcu. Mal možnosť tak urobiť v žalobnej odpovedi, nakoľko v každom a jednom prípade je zasielaná výzva na žalobnú odpoveď. Otázkou rozhodcovskej zmluvy bola aj dohoda o spôsobe rozhodcovského konania, či sa uskutoční formou ústneho pojednávania, alebo bude mať formu písomného konania. Zmluvné strany si síce dohodli písomné konanie, čo však nevyučovalo aby sa konanie uskutočnilo ústnou formou, ak o to jedna zo strán požiadala. V tomto prípade takáto žiadosť, ani námietky voči forme konania podaná nebola. Napriek tomu, rozhodca je však povinný vykonať navrhnuté dôkazy aj v prípade písomného konania a riadne odôvodniť, prečo niektorý z navrhnutých dôkazov nepovažuje za potrebné uskutočniť.

Oprávnený odmieta akékoľvek argumenty, ktoré majú evokovať stav, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, nakoľko rozhodcovská zmluva nie je uzatváraná vždy. V prípade predmetnej zmluvy sa teda jedná o individuálne dojednanú podmienku, v prípade ktorej nemôže ísť o podmienku neprijateľnú v zmysle naznačovanom povinným. Navyše z dôvodu existencie samostatného dokumentu má dlžník/klient (v tomto prípade povinný) na výber, či sa rozhodcovského konania zúčastní, alebo nie. Je navyše logické, že pokiaľ by zo strany spotrebiteľa došlo po uzavretí zmluvy k jej porušeniu, t. j. k jeho protiprávnemu konaniu, bude to práve dodávateľ, ktorý bude nútený obrátiť sa so žiadosťou o právnu ochranu na príslušný orgán, a to buď na základe voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním, alebo priamo na súd (pretože vo vzťahu k nemu nebude uzavretá rozhodcovská doložka) alebo priamo na rozhodcovský orgán (pretože vo vzťahu k nemu bude rozhodcovská doložka výhradná). Následky tohto procesného kroku už upravuje príslušné procesné právo, a nie rozhodcovská zmluva. Podľa ustanovenia § 19 ZoRK podanie žaloby na rozhodcovský súd má rovnaké právne účinky, ako keby bola žaloba podaná na súd. Po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde alebo pred iným rozhodcovským súdom. Znamená to teda prekážku litispendencie pre akékoľvek ďalšie žaloby v tej istej veci, a to aj v obrátenom procesnom postavení. Podľa § 106 ods. 3 OSP ak sa rozhodcovské konanie začalo skôr, než došlo k súdnemu konaniu, preruší súd konanie o neexistencii, neplatnosti alebo zániku zmluvy až do doby, než sa v rozhodcovskom konaní rozhodne o právomoci alebo vo veci samej. Takýmto záverom nie je navyše vôbec dotknuté právne postavenie spotrebiteľa. Ten má predsa možnosť obrátiť sa skôr ako dodávateľ na všeobecný súd s nárokom z titulu porušenia jeho (napr. spotrebiteľských) práv alebo má možnosť sa brániť v rozhodcovskom konaní. Platnosť právneho úkonu navyše treba hodnotiť v čase jeho uzavretia a bez hypotetického zvažovania okolností, ktoré môžu, ale nemusia, nastať po jeho uzavretí. Dôležité teda je to, či zmluva v čase jej uzavretia sama osebe umožňuje alebo neumožňuje spotrebiteľovi uskutočniť voľbu medzi súdom alebo alternatívnym riešením sporu. Nie je vôbec dôležité, čo sa môže stať v budúcnosti.

Oprávnený je presvedčený, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne, v zmysle platných právnych predpisov (v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy) a nemožno mať teda žiadne pochybnosti o jej legitímnosti.

Oprávnený ďalej uviedol, že prípustnosť rozhodcovského konania vyplýva aj z právnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských úverov. Možnosť mimosúdného riešenia sporov zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru (avšak oprávnený popiera, že by sa v danom prípade jednalo o spotrebiteľa a o spotrebiteľský úver v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch) vyplýva jednoznačne z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. r) pôvodného Zákona o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 258/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov), ako aj aktuálne účinného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. v) Zákona o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (zákon č. 129/2010 Z.z. v znení zákona č. 394/2011 Z.z.), ktoré jednoznačne umožňujú mimosúdne riešenie sporov zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Rovnaký záver vyplýva aj zo znenia aktuálne účinnej smernice č. 2005/48/ES o spotrebiteľskom úvere (čl. 24 ods. 1), ktorá zaväzuje členské štáty zabezpečiť primeraný a účinný postup na urovanie spotrebiteľských sporov, ktoré sa dotýkajú zmluvy o úvere. Platné a účinné ustanovenia týkajúce sa spotrebiteľských úverov sú vo vzťahu k právnej úprave spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku (aj keď ani táto zásadne rozhodcovské konanie nezakazuje) nielen *lex specialis*, ale aj *lex posterior*, a teda jednoznačne majú prednosť pri aplikácii. Medzi oprávneným a povinným bola v predmetnom prípade uzatvorená rozhodcovská zmluva, a to na samostatnom liste papiera, oddelene od samotnej

Zmluvy o úvere. Zároveň oprávnený poukazuje, že povinný svojím podpisom zo dňa 26.09.2013 vyhlásil, že s uzatvorením Rozhodcovskej zmluvy súhlasí, zároveň vyhlasuje, že bol pred uzatvorením zmluvy osobitne poučený o dôsledkoch uzatvorenia tejto rozhodcovskej zmluvy. Povinný svojím podpisom ako vážnym, zrozumiteľným a určitým prejavom vôle súhlasil s uzavretím. Vzhľadom na uvedené skutočnosti oprávnený navrhol napadnutého rozhodnutie zrušiť.

4. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

5. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

6. Podľa § 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

7. Podľa § 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

8. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

9. Súd prvej inštancie (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1 a 2 CSP), po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté uznesenie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť nebola podaná dôvodne, a preto ju zamietol.

10. K celkovému obrazu prejednávanej veci súd udáva, že zákonom č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUNEK“) dal zákonodarca možnosť oprávnenému aj v prípade, že dôjde k zastaveniu starej exekúcie, domáhať sa od povinného vymoženiu pohľadávky, a to prostredníctvom opätovného návrhu. Preto oprávnený môže podať opätovný návrh na vykonanie exekúcie, pokiaľ bolo predchádzajúce exekučné konanie ukončené jedným zo spôsobov stanovených v ZoUNEK-u a nebola vymožená pohľadávka oprávneného, pričom § 9 ods. 2 ZoUNEK zároveň uvádza, že pohľadávka oprávneného vymáhaná v starej exekúcii sa po skončení exekučného konania nepremlíči skôr ako ubehne rok. Je potrebné ale zdôrazniť, že hoci sa jedná o opätovný návrh na vykonanie exekúcie, exekučný súd aj v tomto „novom“ exekučnom konaní začatom na základe opätovného návrhu oprávneného musí skúmať formálnu a materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu zo svojej úradnej povinnosti, a to ešte pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie konkrétnemu súdnemu exekútorovi, t.j. pred začatím exekúcie (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo/164/1996), kde jednou z podmienok formálnej stránky vykonateľnosti exekučného titulu je aj právomoc, orgánu, ktorý exekučný titul vydal (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV.ÚS 78/2011-17 zo dňa 17. 03. 2011 č.k. III. ÚS 86/2010-19 zo dňa 18.02.2010; č. k. II. ÚS 545/2010-15 zo dňa 09. 12. 2010; č.k. III. ÚS 125/2011-17 zo dňa 29.03.2011; č.k. I. ÚS 456/2011-19 zo dňa 23. 11. 2011; č.k. I. ÚS 379/2012-19 zo dňa 22.08.2012, sp. zn. IV. ÚS 104/2019 zo dňa 05. 11. 2019, uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky: 3 Cdo 164/96 zo dňa 27. 01. 1997; 3 MCdo 20/2008 zo dňa 22. 04. 2009; sp. zn. 5 Cdo 109/2010 zo dňa 13. 09. 2010; sp. zn. 4 Cdo 11/2011 zo dňa 23. 06. 2011; 1 MCdo 15/2012 zo dňa 22. 05. 2013). Rovnako tak z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít vyplýva, že predpokladom pre vedenie exekúcie je existencia vykonateľného rozhodnutia. Ide o predpoklad, na ktorý súd prihliada z úradnej povinnosti. Exekučný súd je oprávnený a zároveň povinný skúmať či exekučný titul bol vydaný orgánom vybaveným právomocou na vydanie takéhoto rozhodnutia. Ak takáto právomoc chýba, ide o právny akt nulitný. Nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadá sa naň tak, akoby neexistoval (R 56/1995, R 58/1997, R 70/1998, R 72/1998). Pokiaľ teda oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej

zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd (R 46/2012). Exekučný súd je však povinný zamietnuť návrh na vykonanie exekúcie, ak pri jeho posudzovaní vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný.

11. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, je oprávnený vyvodit' všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou zmluvou viazaná. Rozhodcovský rozsudok je totiž explicitne normovaný ako predmet prieskumu zo strany exekučného súdu (§ 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku) a za nevykonateľný sa považuje aj rozhodcovský rozsudok vychádzajúci z neplatnej (vrátane neprijateľnej) rozhodcovskej zmluvy, pričom samotná rozhodcovská zmluva má byť pritom predmetom prieskumu (§ 53 ods. 3 písm. f) bod 1 Exekučného poriadku). Súd po preskúmaní sťažnosťou napadnutého uznesenia vyššieho súdneho úradníka konštatuje, že tento náležite vykonal prieskum právomoci rozhodcovského súdu, ktorý predložený exekučný titul vydal a v rámci tohto prieskumu bolo učené zadosť ustálenej rozhodovacej praxi vyšších súdnych autorít.

K meritu veci sťažnostný súd nepovažoval za sporné, že oprávnený tunajšiemu súdu doručil návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému na podklade exekučného titulu, ktorým je Rozhodcovský rozsudok sp. zn. SR 00449/15 zo dňa 30.06.2015. Predmetom rozhodcovského konania bol spor medzi oprávneným a povinným zo Zmluvy o úvere uzatvorenej dňa 26.09.2013, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou, pretože pri jej uzatváraní bez pochybností oprávnený vystupoval v pozícii dodávateľa a povinný v pozícii spotrebiteľa.

Exekučný súd bol povinný bez návrhu preskúmať či exekučný titul, ktorý oprávnený predložil s návrhom na vykonanie exekúcie, spĺňa podmienky formálnej a materiálnej vykonateľnosti, a teda či je spôsobilým exekučným titulom so zameraním na preskúmanie nekalej povahy sankcií obsiahnutých v zmluve o úvere, na preskúmanie rozporu rozhodcovskej zmluvy s vnútroštátnymi predpismi v oblasti verejného poriadku a tiež so zameraním na preskúmanie nekalej povahy tejto doložky v súvislosti s článkom 6 Smernice rady 93/13/EHS, ktorého ods. 1 smernice má kogentnú povahu. Súd uvedené posudzoval najmä z rozhodcovskej zmluvy, rozhodcovského rozsudku, prípadne z iných listín tvoriacich prílohu podaného návrhu na vykonanie exekúcie.

12. Pokiaľ ide o samotné posudzovanie nedostatku právomoci súdu, resp. iného orgánu pri vydaní rozhodnutia, ktoré má byť exekučným titulom, súd poukazuje na ustálenú judikatúru v tomto smere, najmä na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 55/2011 z 24. 02. 2011, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 78/2011, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 1/2012 z 21. 03. 2012, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo 20/2008, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2011. Nedostatok právomoci súdu (všeobecného aj rozhodcovského) sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok.

13. Všeobecne platí, že rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodujú v rozhodcovskom konaní, ktoré môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Pokiaľ má byť rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom právom akceptovateľná ako prejav jeho zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 M Cdo 9/2012 zo dňa 16. 01. 2013).

14. V danom prípade oprávnený v podanej sťažnosti poukazuje na uzavretú rozhodcovskú zmluvu a jej jednotlivé články, ktorá je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou. K návrhu na vykonanie exekúcie nebola exekučnému súdu predložená rozhodcovská zmluva ale Všeobecné obchodné podmienky, na ktoré poukázal aj vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení, keď konštatoval, že z bodu 13 VOP vyplýva len okrajové poukázanie na možné riešenie prípadných sporov v rozhodcovskom konaní, pričom uvedený článok sa týka možnosti využitia mediácie pred rozhodnutím sporu v konaní pred

rozhodcovským súdom. Oprávnený na uvedené skutočnosti nereflektoval ani v podanej sťažnosti, keď v lehote na podanie sťažnosti nepredložil súdu uzavretú rozhodcovskú zmluvu s povinným.

15. V tejto súvislosti súd konštatuje, že oprávnený predložil formulárovú sťažnosť, nakoľko sťažnosť s rovnakým obsahom podal vo viacerých exekučných konaniach na tunajšom súde (uvedené je súdu známe z jeho rozhodovacej činnosti) bez toho, aby reflektoval na skutočnosti uvádzané vyšším súdnym úradníkom v napadnutom uznesení.

16. Nakoľko v zmysle ust. § 53 ods. 3 písm. f) bod 1 je povinnosťou súdu preskúmať, či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva spĺňa podmienky podľa osobitných predpisov, postupoval vyšší súdny úradník správne, keď pri rozhodovaní o podanom návrhu na vykonanie exekúcie skúmal platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy. Nakoľko zo strany oprávneného boli predložené súdu k návrhu na vykonanie exekúcie len všeobecné obchodné podmienky a zmluva o úvere, vychádzal vyšší súdny úradník obdobne ako v iných prípadoch oprávneného, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá vo forme rozhodcovskej doložky pojadtej vo všeobecných obchodných podmienkach a teda pristúpil k ich preskúmaniu. Nakoľko dospel k záveru, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný bez existencie rozhodcovskej zmluvy / doložky, konštatoval, nezáväznosť (nulitu) exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku.

17. Vychádzajúc z vyššie uvedeného a vzhľadom na skutočnosť, že oprávnený ani v priebehu sťažnostného konania nepreukázal individuálnosť dojednania rozhodcovskej zmluvy, súd prvej inštancie nemohol inak než sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52Ek/437/2026 zo dňa 13.03.2026 v celom rozsahu zamietnuť, keď sa stotožnil so záverom, že oprávneným predložený exekučný titul je nevykonateľný, a preto podľa § 53 ods. 3 písm. f) bod 1 Exekučného poriadku je daný dôvod pre zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie.

18. O trovách konania v časti rozhodovania o podanej sťažnosti oprávneného rozhodol súd podľa § 262 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP za použitia čl. 4 ods. 2 CSP tak, že v konaní o oprávneným podanej sťažnosti neúspešný oprávnený nemá nárok na ich náhradu, keď jeho sťažnosť bola v celom rozsahu zamietnutá. Nárok na náhradu trov konania nebolo možné priznať povinnému, pretože do vydania poverenia na vykonanie exekúcie je účastníkom konania len oprávnený (§ 35 ods. 1 Exekučného poriadku) a navyše o podanej sťažnosti povinný nemal ani vedomosť.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). (§